

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **N. A.**, zastoupeného Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem Čihákova 871/15, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č. j. 44 A 44/2014 – 16,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2014, č. j. 44 A 44/2014 – 16, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29. 7. 2014, č. j. OAM-161/LE-BE02-PS-2014, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Odměna advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL. M. **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 8. 2014, č. j. 44 A 44/2014 – 16, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 7. 2014, č. j. OAM-161/LE-BE02-PS-2014, kterým byla stěžovateli podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 26. 11. 2014. V odůvodnění rozsudku krajský soud posuzoval způsob stanovení maximální zákonné délky uložené povinnosti. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 - 42, a ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 Azs 33/2014 - 45, a uvedl, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizince musí být vždy z odůvodnění rozhodnutí seznatelné. V soudním přezkumu ob stojí, jen má-li oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění správního rozhodnutí. V daném případě lze podle krajského soudu z rozhodnutí ministerstva zjistit, jaké konkrétní okolnosti vzalo ministerstvo v úvahu při stanovení povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu. Touto okolností byla skutečnost, že stěžovatel nedisponuje platným cestovním dokladem, takže jej bude třeba obstarat. Podle krajského soudu by bylo přístě namístě přesněji vymezit, které z rekapitulovaných okolností byly pro úvahu ministerstva klíčové. Dále se krajský soud zabýval žalobní námitkou, v níž stěžovatel odmítl závěr, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Krajský soud uvedl, že samotná okolnost, že se zdržoval na území České republiky neoprávněně, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Stejně tak bez dalšího nepostačí, že nebyl zdravotně pojištěn, aktuálně nemá finanční prostředky na svůj pobyt, nemá pracovní povolení a je bezdomovcem. Přeroste-li však nelegální pobyt nebo akutní nedostatek financí až do situace, kdy stěžovatel mařil výkon správního rozhodnutí, aniž by zde byly výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti, které bránily již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), nebo páchal trestnou činnost (buť motivovanou bezvýhodnou situací), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy. K žalobní námitce, že ministerstvo pouze zrekapitulovalo skutkový stav zjištěný Policií České republiky v řízení o zajištění cizince, krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 - 42, z něhož vyplývá, že převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat. Krajský soud neshledal proto v postupu ministerstva pochybení.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ve které zejména uvedl, že ministerstvo dostatečně nezdůvodnilo aplikaci maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a krajský soud toto pochybení nenapravit. Ministerstvo podle stěžovatele aplikovalo ust. § 46a zákona o azylu v rozporu s ustálenou judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, čj. 5 Azs 17/2013 - 22, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151) a pochybilo, pokud dospělo k závěru, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Rozhodnutí ministerstva je tak v rozporu s čl. 5 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Podle stěžovatele vydání rozhodnutí o správním vyhoštění samo o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Stěžovatel také poukázal na skutečnost, že se krajský soud nezabýval jeho námitkou, že v České republice žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu své sexuální orientace, přičemž se jedná o novou skutečnost oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany z roku 2003. V dalším stížním bodě stěžovatel

namítal, že ministerstvo nemohlo vycházet z informací získaných od Policie České republiky a odkázat na ně. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že své rozhodnutí dostatečně odůvodnilo v souladu s požadavky ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to s poukazem na konkrétní okolnosti případu zjištěné ze správního spisu. Stěžovatel podle ministerstva představuje skutečné, aktuální a závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť pobýval na území České republiky dlouhodobě neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu či víza, bez platného cestovního dokladu a nebyly zde dány žádné výjimečné polehčující okolnosti. Stěžovatel vědomě pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a existuje reálná obava, že bude nadále průběh správního řízení ztěžovat. Svým soustavným porušováním právního řádu dal jasně najevo neochotu respektovat základní pravidla vyjádřená v zákonech České republiky, a proto existuje důvodná obava, že v takovém chování bude pokračovat, v důsledku čehož může být v budoucnu narušen veřejný pořádek. Ministerstvo při rozhodování vycházelo oprávněně z informací poskytnutých Policií České republiky obsažených v rozhodnutí o zajištění stěžovatele, které je součástí správního spisu. S ohledem na výše uvedené ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou, že ministerstvo řádně neodůvodnilo aplikaci maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval ve svých rozhodnutích. Například v rozsudku ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 - 42, dospěl k závěru, že ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu dává ministerstvu explicitně možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Podle Nejvyššího správního soudu z jazykového výkladu tohoto ustanovení lze dovodit, že ministerstvo má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovilo dobu

kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Jelikož zákon o azylu dává ministerstvu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročilo nebo správní uvážení nezneužilo. Při porovnání s podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona 326/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů), nelze přehlédnout, že zákonodárce stanovil kriteria, na základě kterých má být stanovena doba trvání zajištění, přičemž tato doba nesmí překročit 180 dnů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011 - 79, vyslovil, že i vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění, musí být řádně odůvodněno ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze. Takové nároky na odůvodnění jsou tím spíše oprávněné, jestliže stanovení doby trvání zajištění podléhá správnímu uvážení, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. Správní uvážení musí proto nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení nebo nepřekročil jeho meze. Uvedené závěry vyplývají také z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 2 As 19/2004 - 92, publ. pod č. 430/2005 Sb. NSS, a ze dne 30. 11. 2004, čj. 3 As 24/2004 - 79. Rovněž lze znovu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 - 42, ve kterém byl vysloven závěr, že ačkoliv účelem ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není, tak jako v případě zajištění za účelem správního vyhoštění, zajistit výkon vyhoštění, závěry judikatury o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle citovaného ustanovení. Ministerstvo proto musí rozhodnutí o délce uložené povinnosti odůvodnit, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Ostatně i v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, čj. 5 Azs 13/2013 - 30, Nejvyšší správní soud upozornil na skutečnost, že dosavadní judikatura Evropského soudu pro lidská práva týkající se omezení svobody žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice potvrzuje, že na taková omezení svobody se vztahuje čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (viz rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 10. 2012, *Buishvili proti České republice*, bod 49, a ze dne 27. 11. 2008, *Rashed proti České republice*, bod 70), přičemž podle Evropského soudu pro lidská práva nesmí doba trvání zbavení svobody přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle (viz již citovaný rozsudek *Rashed proti České republice*, bod 68, a dále rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 *Saadi proti Velké Británii*, bod 79; srov. také Krnec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 496).

Vzhledem k výše uvedenému musí být z rozhodnutí ministerstva zřejmé, z jakého důvodu byla žadateli o udělení mezinárodní ochrany uložena povinnost setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců po maximálně přípustnou dobu. Ministerstvo v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně neodůvodnilo maximální délku uložené povinnosti, avšak formulací „vzhledem k výše uvedenému“ odkázalo na

předchozí odstavce odůvodnění, ve kterých popisuje skutkové okolnosti případu. Krajský soud pak dovodil, že z této formulace lze zjistit, jaké konkrétní okolnosti vzalo ministerstvo v úvahu při stanovení povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu, neboť v předcházejících odstavcích bylo uvedeno, že stěžovatel nedisponuje platným cestovním dokladem. Podle Nejvyššího správního soudu však ministerstvo na skutečnost, že stěžovatel nemá platný cestovní doklad, poukázalo z toho důvodu, aby zdůraznilo, že stěžovatel pobývá na území České republiky v rozporu se zákonem (viz formulace „*Dotyčný z ČR nevystoupal, pobyt si nezlegalizoval a od 24. 9. 2011 pobýval na území ČR v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění bez platného víza a platného cestovního dokladu.*“; „*Jmenovaný nepředložil ke kontrole žádný cestovní doklad.*“; „*Dotyčný z území ČR nevystoupal a od 8. 10. 2012 maří výkon správního rozhodnutí a pobývá na území ČR bez víza a nejméně ode dne 17. 7. 2014 bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*“). Závěr krajského soudu, že ze skutečnosti, že stěžovatel neměl platný cestovní doklad, logicky vyplývá, že maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců byla odůvodněná potřebou obstarat nový cestovní doklad, nemá v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí oporu. Taková úvaha není v rozhodnutí ministerstva zmíněna a krajský soud z něj dovozuje závěry, které nemohly být stěžovateli seznatelné. Ostatně to si uvědomoval i krajský soud, který ministerstvo upozornil, aby příště přesněji vymezilo, které z rekapitulovaných okolností jsou pro jeho úvahu klíčové. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí ministerstva o stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud tedy pochybil, když shledal rozhodnutí ministerstva řádně odůvodněným, a tudíž přezkoumatelným.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížní námitkou, ve které stěžovatel zpochybňoval závěry správního orgánu, resp. soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění samo o sobě neodůvodňuje nebezpečí stěžovatele pro veřejný pořádek. Nejvyšší správní soud již v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, 5 Azs 17/2013 - 22, a ze dne 5. 2. 2014, čj. 1 Azs 21/2013 - 50, vyjádřil názor, že samotný nelegální pobyt cizince ve spojení s mařením rozhodnutí o správním vyhoštění nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Skutečnost, že zde neexistují výjimečné polehčující okolnosti, by na uvedeném závěru nemohla nic změnit. Krajský soud proto pochybil, pokud dospěl k závěru, že nelegální pobyt stěžovatele na území České republiky a nerespektování rozhodnutí o jeho správním vyhoštění způsobuje, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu dále vyplývá, že stěžovatel představoval nebezpečí pro veřejný pořádek také z toho důvodu, že jeho nelegální pobyt a akutní nedostatek financí přerostl až do situace, kdy páchal trestnou činnost, byť motivovanou bezvýchodnou situací. Podle Nejvyššího správního soudu v případech, kdy intenzita porušování právního řádu má trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014, čj. 2 Azs 10/2013 - 62, ze dne 19. 2. 2014, 3 Azs 25/2013 - 39, a ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 Azs 33/2014 - 45). V citovaných rozsudcích se vždy jednalo o trestné činy, pro které byl cizinec pravomocně odsouzen. Např. cizinec byl v Rakouské republice odsouzen za drogový trestný čin a zároveň byl k němu veden záznam v Schengenském informačním systému (rozsudek ze dne 16. 1. 2014, čj. 2 Azs 10/2013 - 62); cizinci bylo kromě správního

vyhoštění uloženo i soudní vyhoštění, přičemž mu byl v trestním řízení uložen trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců nepodmíněně za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí (rozsudek ze dne 19. 2. 2014, čj. 3 Azs 25/2013 - 39); cizinci byl pravomocně uložen trest vyhoštění na 10 let ze spáchání trestných činů podplácení a padělání, resp. pozměnění veřejné listiny (rozsudek ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 Azs 33/2014 - 45)]. V případě stěžovatele však ze správního spisu nevyplývá, že by byl odsouzen v trestním řízení nebo že by proti němu bylo trestní řízení zahájeno.

V daném případě mohlo ministerstvo podle Nejvyššího správního soudu vycházet z kumulace několika protiprávních jednání stěžovatele (nelegální pobyt, maření správního vyhoštění, výkon práce bez povolení, drobné krádeže potravin a alkoholu) a zohlednit tak intenzitu uvedených protiprávních jednání ve vzájemném souběhu, který mohl svou celkovou intenzitou dosahovat podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, čj. 4 As 56/2012 - 66, a ze dne 3. 4. 2013, čj. 6 As 82/2012 - 42). Tyto rozsudky se sice vztahují k ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, avšak s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, čj. 5 Azs 13/2013 - 30, jsou aplikovatelné i na případy, kdy je rozhodováno o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a zákona o azylu. Na základě takové úvahy pak mohlo ministerstvo dospět k závěru, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle Nejvyššího správního soudu však není taková úvaha z rozhodnutí ministerstva seznatelná, a proto se nelze ztotožnit s krajským soudem v tom, že ministerstvo řádně odůvodnilo svůj závěr, že stěžovatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Namítal-li stěžovatel, že ministerstvo nemohlo vycházet z informací získaných od Policie České republiky a odkázat na ně, poukazuje Nejvyšší správní soud na již citovaný rozsudek ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013 - 42, ze kterého vyplývá, že vzhledem k tomu, že zákon o azylu nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, lze dovodit, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisů žadatele a informací od Policie České republiky. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci tohoto institutu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osoby, na které nelze tento institut aplikovat. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem krajského soudu, že tato stěžovatelova námitka není důvodná.

V poslední stížní námitce stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že se nezabýval jeho tvrzením, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu své sexuální orientace, přičemž se jedná o novou skutečnost oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany z roku 2003. V dané věci je předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým byla stěžovateli uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně do 26. 11. 2014, otázka jeho sexuální orientace je v tomto kontextu právně irelevantní. Proto krajský soud nepochybil, pokud se tímto argumentem stěžovatele nezabýval.

Z výše uvedeného vyplývá, že stížní námitky jsou zčásti důvodné, a krajský soud měl rozhodnutí ministerstva pro konstatované vady zrušit. Protože kasační stížnost je tedy neopodstatněná, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem mělo být zrušeno napadené rozhodnutí ministerstva, Nejvyšší správní soud za použití ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i napadené správní rozhodnutí a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nepřehlédrl, že usnesením ze dne 15. 5. 2014, čj. 9 Azs 66/2014 - 60, byla rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu položena otázka, zda je v případech rozhodování o kasační stížnosti ve věci související s mezinárodní ochranou cizince, pokud nejde o rozhodnutí ve věci udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nutno posoudit přijatelnost kasační stížnosti podle ust. § 104a s. ř. s. S ohledem na výše uvedené však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že závěr, který vysloví rozšířený senát, není pro posouzení této věci podstatný. Nejvyšší správní soud totiž zrušuje rozsudek krajského soudu z důvodu vady, která má dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Taková vada by vedla k připuštění kasační stížnosti k meritornímu přezkumu, i pokud by rozšířený senát vyslovil, že je nutno primárně zkoumat přijatelnost kasační stížnosti. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl o meritu věci, přičemž zohlednil skutečnost, že se jedná o řízení ve věci omezení osobní svobody cizince, které má přednostní charakter (§ 56 odst. 3 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ministerstvo úspěch v řízení nemělo a stěžovateli žádné náklady v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát a v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé) v částce 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny proto činí 4 114 Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. listopadu 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu